

Rozsudek Nejvyššího soudu ČSR ze dne 10.01.1977, sp. zn. 4 Tz 41/76, ECLI:CZ:NS:1977:4.TZ.41.1976.1

Číslo: 30/1977

Právní věta: Výkon ochranného dohledu se přerušuje m. j. po zkušební dobu stanovenou při podmíněném propuštění (§ 7 zák. č. 44/1973 Sb.). Toto ustanovení se uplatní jak tehdy, kdy se s výkonem ochranného dohledu již předtím započalo, tak také tehdy, kdy se dosud s výkonem ochranného dohledu nezapočalo a kdy nejde o přerušení ve vlastním smyslu slova. V době přerušení výkonu ochranného dohledu nelze na odsouzeném požadovat, aby plnil povinnosti a omezení stanovené podle § 2 zák. č. 44/1973 Sb. Pokud přesto je v době přerušení výkon ochranného dohledu orgány VB neprávem prováděn, neplnění povinností a omezení odsouzeným nemůže zakládat přečin maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 7 písm. c) zák. č. 150/1969 Sb.

Soud: Nejvyšší soud České soc. rep.

Datum rozhodnutí: 10.01.1977

Spisová značka: 4 Tz 41/76

Číslo rozhodnutí: 30

Číslo sešitu: 4-5

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Ochranný dohled

Předpisy: 44/1973 Sb. § 2
§ 7 150/1969 Sb. § 7 písm. c

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 30/1977 sb. rozh.

Výkon ochranného dohledu se přerušuje m. j. po zkušební dobu stanovenou při podmíněném propuštění (§ 7 zák. č. 44/1973 Sb.). Toto ustanovení se uplatní jak tehdy, kdy se s výkonem ochranného dohledu již předtím započalo, tak také tehdy, kdy se dosud s výkonem ochranného dohledu nezapočalo a kdy nejde o přerušení ve vlastním smyslu slova.

V době přerušení výkonu ochranného dohledu nelze na odsouzeném požadovat, aby plnil povinnosti a omezení stanovené podle § 2 zák. č. 44/1973 Sb. Pokud přesto je v době přerušení výkon ochranného dohledu orgány VB neprávem prováděn, neplnění povinností a omezení odsouzeným nemůže zakládat přečin maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 7 písm. c) zák. č. 150/1969 Sb.

(Rozsudek Nejvyššího soudu ČSR z 10. 1. 1977 sp. zn. [4 Tz 41/76.](#))

K stížnosti pro porušení zákona podané ministrem spravedlnosti ČSR zrušil Nejvyšší soud ČSR rozsudek okresního soudu v Litoměřicích ze dne 21. 9. 1976 a okresnímu soudu nařídil, aby věc obviněného M. Š. znovu projednal a rozhodl.

Z odůvodnění:

Obviněný M. Š. byl rozsudkem okresního soudu v Litoměřicích ze dne 21. 9. 1976 sp. zn. 2 T 683/76 uznán vinným přečinem maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 7 písm. c) zák. č. 150/1969 Sb., jehož se dopustil tím, že v době od poloviny července do svého zadržení dne 8. 9. 1976 opakovaně porušil povinnosti vyplývající pro něho z ochranného dohledu uloženého mu rozsudkem téhož soudu ze dne 31. 7. 1975 sp. zn. 3 T 526/75, zejména pak tím, že ve stanovených termínech se nehlásil na oddělení VB ve Štětí. Za to byl obviněnému uložen nepodmíněný trest odnětí svobody na 4 měsíce, pro jehož výkon byl podle § 39a odst. 2 písm. b) tr. zák. zařazen do druhé nápravně výchovné skupiny. Ve smyslu § 314d odst. 4 tr. ř. nebyl rozsudek odůvodněn. Rozsudek nabyl právní moci dnem jeho vyhlášení, tj. 21. 9. 1976.

Ministr spravedlnosti ČSR podal proti uvedenému rozsudku okresního soudu v Litoměřicích stížnost pro porušení zákona ve prospěch obviněného. Uvedl v ní, že obviněný byl dne 13. 7. 1976 podmíněně propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody a poté nemohl probíhat výkon ochranného dohledu dříve uloženého, neboť tomu brání ustanovení § 7 zák. č. 44/1973 Sb. o ochranném dohledu. Obviněný se tedy nemohl dopustit přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 7 písm. c) zák. č. 150/1969 Sb. odmítáním podrobit se ochrannému dohledu, resp. jeho ztěžováním v době, kdy běžela lhůta podmíněného propuštění. O tom, že obviněný byl podmíněně propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody, jak uváděl ve své výpovědi, měl okresní soud provést důkaz příslušným spisem, což neučinil. Ministr spravedlnosti ČSR proto navrhl vyslovit porušení zákona, zrušit napadený rozsudek a dále postupovat podle § 270 odst. 1 tr. ř.

Nejvyšší soud ČSR přezkoumal podle § 267 odst. 1 tr. ř. správnost všech výroků napadeného rozhodnutí, jakož i řízení, které mu předcházelo a dospěl k závěru, že zákon byl porušen.

Okresní soud v Litoměřicích zjistil, že s obviněným byl po propuštění z výkonu trestu odnětí svobody na OO VB v Litoměřicích dne 15. 7. 1976 sepsán zápis o projednání podmínek výkonu ochranného dohledu. Obviněný se však poté několikrát ve stanovených termínech na oddělení VB nehlásil. Skutečnost, že obviněný byl dne 13. 7. 1976 podmíněně propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody, jak sám uváděl ve své výpovědi, však nebyla okresním soudem ověřována z příslušného spisu, který také nebyl k provedení důkazu vyžádán.

Podle ustanovení § 7 zák. č. 44/1973 Sb. výkon ochranného dohledu se přerušuje po dobu výkonu vazby a trestu odnětí svobody, po dobu ochranného léčení prováděného v léčebném ústavu, po zkušební dobu stanovenou při podmíněném propuštění, jakož i po dobu výkonu vojenské činné služby. Přerušením výkonu ochranného dohledu ve smyslu citovaného zákonného ustanovení se rozumí to, že se doba, po kterou trvá překážka, nezapočítává do stanovené doby ochranného dohledu a že se tedy o tuto dobu prodlužuje jeho trvání. Toto ustanovení však nutno uplatnit i tehdy, jestliže se dosud s výkonem ochranného dohledu nezapočalo a kdy nejde ve vlastním smyslu slova o jeho přerušování. Je-li totiž nutno po zkušební dobu stanovenou při podmíněném propuštění výkon ochranného dohledu přerušit, tj. nelze jej vykonávat, nelze s jeho výkonem v této době ani započít, nestalo-li se tak dříve.

Obviněný M. Š. byl podle své výpovědi podmíněně propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody dne 13. 7. 1976 a od této doby u něho probíhala zkušební doba stanovená usnesením o podmíněném propuštění. Tuto skutečnost si Nejvyšší soud ČSR ověřil z obsahu spisu okresního soudu pro Prahu - východ sp. zn. Pp 32/76. Od této doby tedy neměl u něho probíhat výkon ochranného dohledu a

orgány VB s ním ani neměly sepsat zápis o projednání podmínek výkonu ochranného dohledu, jak se stalo 15. 7. 1976. Obviněný se také v této době vzhledem k ustanovení § 7 zák. č. 44/1973 Sb. nemohl dopustit porušení povinností vyplývajících pro něho z uloženého ochranného dohledu a nemohl být také, pokud by okresní soud v Litoměřicích provedl všechny potřebné důkazy a správně hodnotil zjištěné skutečnosti, uznán vinným přečinem maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 7 písm. c) zák. č. 150/1969 Sb.